

CO BYCHOM MĚLI VĚDĚT O POŽÁRNÍ OCHRANĚ

Kdybychom Vám položili otázku, jaké právní předpisy znáte, určitě bychom se nesetkali s příliš nadšenou odpovědí. Motoristé si vzpomenou na vyhlášku o silničním provozu, k tomu každý z nás přidá ta ustanovení, která využívá ve své profesi a pak se nám přizná, že to bude s právním vědomím asi všechno. Upřímně řečeno, taková odpověď nás příliš nepřekvapí. Svět paragrafů je pro nezasvěcence obestřen tísnivou atmosférou soudních síní, soudců v talárech, rozsudku, který může změnit celý lidský život od základů. Zkrátka a dobře, této oblasti se hledíme obloukem vyhnout, přesto nikdo nebude popírat užitečnost zákonů – zvláště díky tomu, že žijeme mezi lidmi a občas jen dobrá vůle nestačí. Nebude proto na škodu, když se na požární ochranu podíváme tentokrát spolu s právníky právě přes brýle paragrafů.

Základním dokumentem, v němž je zakotven význam požární ochrany, je zákon o požární ochraně, ale vzhledem k tomu, že zákon nemůže obsahovat všechna důležitá ustanovení, jsou zde i prováděcí vyhlášky a další právní předpisy ke kterým můžeme zařadit – nařízení vlády, nařízení krajů a okresů. Tato naše úvaha sotva někoho zavede do prodejny právnické literatury, dovolte tedy zvláště pro ty, kteří se ještě řídí zásadou – „Nehas, co tě nepálí“, odcitovat :

Občané jsou povinni si počínat tak, aby nedocházelo ke vzniku požáru, zejména při používání, tepelných, elektrických, plynových a jiných spotřebičů a komínů, při skladování a používání hořlavých nebo požárně nebezpečných látek, manipulaci s nimi nebo s otevřeným ohněm či jiným zdrojem zapálení.

Slova – „Občané jsou povinni počínat si tak, aby nedocházelo ke vzniku požárů“ Bychom si měli vrýt do paměti a připomenout si je vždy, když se ocitneme v situaci, kdy by se oheň mohl změnit z dobrého sluhy na zlého pána.

A jestliže přece k požáru dojde ? Zákon pamatuje na povinnosti občanů i v takovém případě a říká, že každý z nás je při zjištění požáru povinen učinit vše pro jeho uhašení a není-li to v jeho silách, vyhlásit poplach a bezodkladně oznámit Hasičskému záchrannému sboru vše potřebné pro včasný zásah. Ono „kde, co, jak“ se zdálo možná zbytečné. Operační důstojníci Hasičských záchranných sborů by však do tohoto našeho povídání mohli přispět mnohými ukázkami telefonních hovorů typu

„Haló, proboha přijďte, už hoří skoro celá střecha!“

„Ano, řekněte kde to“

„Proboha – no přece tady, tak honem přijďte ...“

a následuje klapnutí telefonního sluchátka. Velkým problémem se jeví i používání mobilních telefonů. Pokud zavoláme mobilem na číslo „150“, nemusíme se dovolat na ohlašovnu požáru v okrese, kde právě jsme, ale také do několik desítek kilometrů vzdáleného města, kde je svodná stanice pro linky 150. V těchto případech je nutné sdělit, v kterém okrese, případně městě jste, aby vaše ohlášení mohlo být předáno místně příslušnému hasičskému záchrannému sboru.

Překvapivé dobrodružství připravil hasičům občan, který oznámil požár obyčejné dřevěné kolny. A aby mu nikdo nemohl vyčítat nesprávné skladování závratného množství nafty a několika lahví s propan-butanem, raději jejich přítomnost zasahujícím hasičům zamlčel. Zbytečně, přihlásily se samy a způsobily další velké škody.

A co říci o sobectví jistého chataře, který poté, co zpozoroval požár chaty svého souseda a současně i soka ve výstavbě, přilil ještě pro jistotu kanistr benzínu, sedl a odjel do města, předstírajíc, že v době požáru byl na nákupu ve městě. V zájmu spravedlnosti je třeba dodat, že měl dvojitou smůlu. Jednak jej usvědčil náhodný turista, kterého si ve své pomstychtivosti nevyšiml, a jednak požár přiživený hořlavou kapalinou si nevybíral a přišel si na své i na jeho majetku.

Pro úplnost je třeba dodat, že držitelé prostředků vhodných pro zdolávání požárů jsou povinni je poskytnout. Na výzvu velitele zásahu jsme povinni pomáhat podle všech svých možností a od této

povinnosti jsou osvobozeni občané mladší 18 a starší 60 let, tělesně a duševně postižení, těhotné ženy a matky. Výjimku zákon činí ještě u osob, jejichž činnost je naléhavější než osobní pomoc, například lékařů záchranné služby nebo policistů či vojáků. Ale řekněte sami, zda je nutné volat na pomoc zákon tam, kde by podaná ruka měla být lidskou samozřejmostí.

Ve světle paragrafů, miliónových škod, desítek zraněných a těch, kterým již nebylo pomoci se jasně ukazuje význam požární prevence. Jeho strohé litery se zpravidla stanou výmluvnými tehdy, když neštěstí postihne právě nás. To už však promlouvají pozdě Ptáte se na návod, jak se střetu s paragrafy vyhnout? Snad ho podá naše „desatero“ požární prevence.

Každý občan je zejména povinen :

1. zdržet se kouření, manipulace s otevřeným ohněm na požárně nebezpečných místech,
2. udržovat v řádném stavu topidla, komíny, kouřovody, elektrická a jiná zařízení,
3. zajistit, aby v blízkosti topenišť a zdrojů tepla se nenacházeli hořlavé látky,
4. dbát o to, aby topidla a zapnuté elektrické a plynové spotřebiče nebyly ponechány bez dozoru,
5. dbát, aby popel byl sypán vychladlý a do nádob k tomu určených,
6. pečovat o řádný dozor nad dětmi, zamezit jim přístup k zápalkám a hořlavým látkám,
7. používat všechny tepelné a jiné spotřebiče jen k účelu ke kterému jsou vyrobeny, používat jen schválené spotřebiče a dodržovat návody k jejich obsluze,
8. zachovávat opatrnost při skladování hořlavých látek a látek se sklonem k samovznícení, ukládat je ve stanoveném množství,
9. udržovat pořádek a čistotu na půdách, chodbách a ve sklepech,
10. dbát nevyšší opatrnosti v době sucha, žní a v topném období.

Naše desatero má sloužit jako návod, rada, výstrahy – jak jen chcete.